

1100 години от успението на св. цар Борис-Михаил Покръстител

стр. 3-5

БРАКЪТ – път, който започва от земата и свършва на небето

стр. 7

ЧУДОТВОРНИТЕ БОГОРОДИЧНИ ИКОНИ в полост от осъгнетите легици в Либия

стр. 6, 8

ПАТРИАРШЕСКО И СИНОДАЛНО ПОСЛАНИЕ

*„Господи ще даде сила на Своия цар и ще въздигне роса на помазанника Си“ (1 Цар. 2:10)***Св. цар Борис-Покръстител. 1100 години от успението му. Икона от патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“**

Възлюбени в Господа чеда на светата ни Църква,

През настоящата 2007 година от Рождението по път на нашия Господ и Спасител Иисус Христос православното българско изпълнение отбелязва особено важна годишнина: 1100 години от успението на св. цар Борис I Михаил (852-889; † 2 май 907) – нашия Покръстител и вечен небесен застъпник пред престола на Всевъзникна.

Бог, в Чинто власт са времевата и годините (Довж. 1:7). Който като любещ Баща обича всички Свои чеда и желе „всякой, който вярва в Него, да не погине, но да има живот вечен“ (Йоан. 3:15), ни е дарил с равноапостолския цар и просветител Борис от любов към нас, та и българският народ да върви през вековете прояснен със светлината на истинното богопознание, което се дава в св. Божия Църква. Свещен и синовен наш дълг като достойни негови наследници е да пазим и да такова паметта му със слово и дело, пред всичките отредени ни от Бога дни и години.

За нас делото на св. цар Борис-Михаил е наистина изключително по своя характер и непреходно по своето значение. Защото с мъдрото си боговъзлюбено държавническо решение той веднъж завинаги под-

печатна принадлежността на нашия народ към православната вяра и благочестивите традиции на св. Православна църква. Във вече започналата се да разделя християнски свят той успя да се ориентира върхосно и точно и да свърже личната си в своя народ скъба със спасителната вяра и учението на Итимоноправославната църква. Днес, както и преди, всички ние – клир и миряни на Българската църква – имаме не само признанието, но и свещена длъг да пазим тази вяра като най-скъпа наше притежание и да изповядваме пред света, че това с вярата, „веднъж завинаги предадена на светните“ (Иуда. 1:3) – вярата, която спасява; вярата, която утвърди вселената.

Западоизгоден на мъдрото боговъзлюбено държавническо решение на св. цар Борис в България се полагащо и основите на църковната просвета и книжнина на роден слъз, а на учениците на нашия претвестител – св. брати Кирил и Методий – беше предоставена възможността да развират джорж парково-просветното дело, мащабите на което бързо надхвърлиха пределите на българската държава, да да бъдат повестени и просветени във вярата на св. Православие и държ, твещени в единството, славнски народи. Днес, когато страната ни е част от големото европейско семейство и заслужено се гордеем с факта, че сме първите, на които се предоставя възможността да официализират нова европейска азбука – кирилицата, нека помним, че дължим това преди всичко на нашия равноапостолски цар св. Борис – първни от владетелите на българите, който прис арعبита да покърсти своя народ и да направи държавата си християнска.

Св. цар Борис-Михаил не само посочи на своя народ спасителния път на вярата и утвърди с държавническата си воля християнството в България, но и първ да на подавнически си пример за предност към св. Православие. Той се отгиде на християнството асцедно и безслучно – със смиренство на най-благите Божии служители и ревността на най-дивните Божии подвижници. Свещеното Писание и богослуждебните книги бяха неговото четиво, владената беше неговата постела, и смиренство – неговото парско укрещане. На светата вяра той се беше отгиде до такава степен, че от ревност по нея и по делото на нейното утвърждаване сред българите не се поклекна дори да пожертва своето благолюбие към външвородния си син – жертовничеството, които може да бъде сравняваема със тали на пратецата Авраам!

Братя и сестри,

Колкото и да изречем или напишем за св. Покръстител и небесен застъпник на нашия народ, ще успеем да предадем върхос малко от действителното величие на неговата личност и ще очертаем твърде малко от характера и значението на неговото дело. За да се наричаме негови наследници обаче, сме длъжни ревностно да пазим завещанията ни от него: православна вяра и с нея да вървим неосклонно към Божие Царство, верния път към което ни посочи пред нас повече от единадесет столетия нашият равноапостолски цар.

По повод 1100-годишнината от неговото успение

Юбилейни чествания на св. цар Борис-Покръстител

На 1-3 май, с благословението на Невзобо Свемедшество Българския патриарх МАКСИМ, по решение на Свещен Синод на Българската православна църква в СФЕП

Варненският и Великопрелаският митрополит Кирил покрещени в първородната Панагрия председателя на страната Георги Първанов

ромянка на председателна на Република България Георги Първанов в първородна Панагрия и Велики Преласб се провеждат юбилейни тържества, посветени на 1100-годишнината от успението на светия цар Борис-Михаил Покръстител.

Представители от всички поместни православни църкви взеха участие в тържествата. Само Антимонидската православна църква не изпрати свои представители, а координатори адрес го организират по време.

На стр. 4

Св. Синод на Българската православна църква отпраща пастирски благопожелания към всички свои духовни чеда и горещо моливята към Всевъзникна Богта да ни укрехна във вярата като достойни чеда на нашия св. цар Борис.

По неговите молитви Бог в юбилейне да дарува на православния български народ духовно здравие и негово благо.

Председател на Св. Синод

† МАКСИМ

Патриарх Български и Митрополит Софийски

Членове на Св. Синод

- † Варненски митрополит КАЛИНИК
- † Сливненски митрополит ИОАНИКИН
- † Видински митрополит ДОБЕЯНИН
- † Варненски и Великопреласки митрополит КИРИЛ
- † На САЩ, Канада и Австралия митрополит ИОСИФ
- † Западно- и Средноевропейски митрополит СИМЕОН
- † Великотърновски митрополит ТРИГОРИЙ
- † Русенски митрополит НЕОФИТ
- † Невропекски митрополит НАТАНАИЛ
- † Плевненски митрополит ИГНАТИЙ
- † Старозагорски митрополит ГАЛАКТИОН
- † Ловчански митрополит ГАВРИЛ
- † Доростолски митрополит ИЛИАРИЙ
- † Пловдивски митрополит НИКОЛАЙ

Орицална делегация на посещение в Зографския манастир

С благословението на Негово Светейшество патриарх Максим и Светия Синод на БПЦ тази година високорочен посетител Вигдинска митрополит Димитрия оглави църковната делегация, която отпътува за храмона правна на Зографския манастир „св. Георги Победоносци“ на Света Гора. В състав на делегацията влизаха изгнанието на Клузурския манастир, св. Св. Кирил и св. Св. Симеон манастир армян. Ахтам и верою. Ионя, представител на държавната власт, както и петнадесет членове на Софийската семинария под ръководството на г-н Любомир Игнатюв. Митрополит Димитрия

приветна в Карен, столицата на Св. Гора, където бе официално приет от протопротоиата в сградата на Светия Киноте – владенията на манастирския република.

След кратко посещение в Руския манастир „св. Пандефелос“ делегацията се отправи към Зографския манастир „св. Георги“, където бе официално посрещната от игумена армян. Амросий и братството. Архиепископ отслужи молебен в манастирския храм. След кратък прием в ризницата от 18 часа бе отслужена малката вечерня. От 20.30 часа започна всеночна служба.

Нови храмове в Софийска епархия

На 28 април Негово Преосвещаване Зиевският епископ Ионя извърши първия чин на освячаване на храм „св. Георги Победоносци“ в с. Сивалия, Софийска духовна околина. Доста секолото не е имало собствено храм и ризница на жителите от освячаването на църковната земя.

Храмът е изграден със средства на Софийска митрополития и на община Сювалия в с. Сивалия. Проектът е разработен от арх. Искрен, викарий префект Димитър Тодоров и общински управител на община София Емил

Иванов. Духовното обогатяване на храма в Методийския храм, докато бяха назначени новосвещеници.

Храмът в с. Дюлестово е в процес на извършване съдействието на местната на община Бобов дол г-жа Йорданка Калчинова

бележне, което продължава до септември, когато бе отслужено турнирно богослужение с часовете и празничната служба Литургия. След това в литургийно шествие с икона на св. Георги се отиде до славянския манастир на хълма, където е разположен манастирският комплекс на св. Георги. При завръщането в соборния манастирски храм митрополит Димитрия отслужи молебен на празника Максим.

На път за България църковната делегация посети манастирите на Метоста и в Сталуя.

Иванов, кметът на община Сювалия г-н Емил Атанасов, кметът на селото г-н Венелин Досев и други гости. След това започнаха работите на свещеник. Кандидатът за свещеник от същото село – Тъжене Петков, чинител на манастирския манастир за строеж на храма.

Иванов, кметът на община Сювалия г-н Емил Атанасов, кметът на селото г-н Венелин Досев и други гости. След това започнаха работите на свещеник. Кандидатът за свещеник от същото село – Тъжене Петков, чинител на манастирския манастир за строеж на храма.

Нови храмове в Вигдинска епархия

С благословението на Негово Светейшество Българския патриарх Максим и Светия Синод на БПЦ двама духовници от Вигдинска епархия бяха отгласени с архимандритско достойнство за ревностно си и всеотдайно служене на Бога и Църквата.

На 29 април Негово Преосвещаване Вигдинският митрополит Дометий по време на сватата Литургия в храма на Клузурския манастир „св. Кирил и Методий“ отличи игумена на св. обител Верою. Ахтам с архимандритско достойнство. Благодарение на неговото високо ръководство през последните години манастирски бележи голям разцвет и добива все по-голямо популярност сред вярващите християни. Тази година сватата

обител отбеляза 140 години от основането си.

На 6 май, Гергьовден, бе осветен новопостроен храм, носещ името на св. Георги Победоносци, в с. Войковичино. Пълният чин на освячаването бе извършен от Негово Преосвещаване Великият епископ Сювалия, ректор на Софийската духовна семинария. По време на св. Литургия епископ Сювалия отличи с архимандритско достойнство верою. Иосиф. Новият архимандрит е сферичен на новопостроен храм и изпълнява длъжностите на псалтир при затвора за малолетни престъпници в Войковичино.

Архимандрит Иосиф е брат на Клузурския манастир, бива б. игумен на Лопушанския манастир.

Пловдивският митрополит Николай в Копричвица

На 30 април Пловдивският митрополит Николай бефего в Копричвица за тържествено по случай 131-вата годишнина от избухването на Априлското въстание. Същевременно това бе първото посещение на архиепископа в Копричвица в качеството му на Пловдивският митрополит. Той посети днешната храма в града – „св. Николай“ и „Успение Богородице“.

Посещение на Пловдивския митрополит Николай в Копричвица

Посещение на Пловдивския митрополит Николай в Копричвица

Посещение на Пловдивския митрополит Николай в Копричвица

Посещение на Пловдивския митрополит Николай в Копричвица

Честване Деня на храбростта и Българската армия в София

На 6 май, Деня на храбростта и Българската армия, Великотърновският митрополит Григорий отслужи на площада пред паметника на Независимия войн в София тържествени молитви и поръчи боштинен манастир на Българската армия.

В своето си митрополит Григорий,

На 4 май в стотолчния храм „св. Георги“ на бул. „св. Патриарх Евтимий“ Зиевският епископ Ионя извърши молебен за ръководството и служителите на Генералния щаб на Българската армия. На молебеня присъства министърът на отбраната Веселин Близанков, началникът на Генералния щаб ген. Златан Стойков и щепият генералите.

Същия ден Зиевският епископ Ионя освети паметника на българските летци, загинали при отбраната на София през 1943-1944 г., издигнат в градската срещу XIV полковника в стотолчния квартал „Иван Вазов“.

От откриването присъства министърът на отбраната Веселин Близанков, началникът на Генералния щаб ген. Златан Стойков, председател на Столичния общински съвет г-н В. Кислов, кметът на община „Тринадния“ г-н Милев.

При откриването на паметника министър Близанков изнесе реч, срещу стотините „летният крепост“ в периода ноември 1943 – април 1944 г., наличните

който е отреден от св. Синод за завещаване архидиаконите на манастирската казана. „Ние не сме на политически митинг, а на най-светлото място, на най-светлия ден не само за България, но и за света. Нашите молитвени грехи са за нашите воюващи.“ Архиепископът благословието на Негово Светейшество Българския патриарх Максим.

По време на „Поклобни“ вечери пред паметника на Независимия войн по време президентът Георги Първанов, приружаният от председатели на ФС Георги Първанков, министър на отбраната Веселин Близанков, началника на ГЩ ген. Златан Стойков и митрополит Григорий.

Присъства народни представители, бивши военни, досега аташе, дипломати и много граждани.

Шестте изтебелени български самолети от 37-годишния възраст и 16 иракиска изтебелена, а други 70 са сериозно повредени.

Паметникът е изграден по инициатива на местното на стотолчния район „Тринадния“ клуб на летците „Димитър Спираревски“ и Съюза на възпитаниците на военните на Негово величество училища. Школата за започва офицери, родолюбивото войнство и гражданство и с финансовата подкрепа на Министерството на отбраната.

Проектът е изпълнен на паметника са с дело на скулптора Николай Зиевски.

На 6 май в стотолчния храм „св. вмчк Георги“ Зиевският епископ Ионя в съслужение с храмовото духовенство извърши първото войнство и гражданство и с финансовата подкрепа на Министерството на отбраната.

Mitropoliton Neofit osvetni военен параклис

Във връзка с Деня на храбростта и армията на Българската армия – Гергьовден на 6 май в Мемориалния комплекс „Военна гробница – 1919“ в Тутракан, Русенска епархия, бе осветен нов параклис – „св. Георги Победоносци“. Освячаването извърши Русенският митрополит Неофит. Архиепископ освети и името на Четвърта Прелевата дивизия.

Благочинията на местната власт в крайдунавския град с всяка година празникът на армията да бъде отбелязван тържествено на мемориала.

Визитацията на параклиса „св. Георги Победоносци“ възможност е изпълнявана последната година от решението на сепаративно 4-та Прелевата дивизия от 6 септември 1917 г. – да се изгради храм на това място на параклиса в Бяра, митрополит Григорий отслужи молебен за живите и починалите войни, загинали за Отечество, и да запалят свещи в тяхна памет.

Mitropoliton Gavril затвърждава връзките между Българската и Руската православна църква

По поръчение на св. Синод на БПЦ и по покана на правителството на Република България Диевският митрополит Гавриил приружия български-председателя Сергей Сташнев и митрополит делегация по време на посещенията им в Москва от 6 до 8 май.

На 8 май Негово Светейшество Руският патриарх Алексий II прие високочестните български гости. Митрополит Гавриил с поощрение бяха приети и благословенията на Негово Светейшество Българския патриарх Максим и на щепия св. Синод на БПЦ към първоизточника на Руската православна църква. Българският архиепископ отслужи покаяна към патриарх Алексий II да посети България в скоро време. Последният от своя страна изказа задоволство от укрепително на хра-

Митрополит Гавриил затвърждава връзките между Българската и Руската православна църква

Митрополит Гавриил затвърждава връзките между Българската и Руската православна църква

Митрополит Гавриил затвърждава връзките между Българската и Руската православна църква

Юбилейни чествания на св. цар Борис-Покръстител

От стр. 1
Вселенската патриаршия бе представявана от митрополита на Сидерополитис Макар, архид. Христофор и епарх. Максим. От страна на Александрийската църква пристъпа Плуциуският митрополит Камил, от Бурсашишката митрополитан на Йордания Тефан и архид. Дамаск; от Руската православна църква – Воронежкият и Босорослъшкият митрополит Сергей с архид. Андрей Тарасов и свещенно-кум Александър Карязан. Руската православна църква бе представявана от митрополита на Крайва Тефан, еп. Никодим, свещенно. Неуца Орта и епископ Василий. От Сръбската патриаршия бе еп. Бранковски Инамет (Мучи), архиепископ от пролептер Радован Билович. От Кипърската православна църква – архидиакон Киприан Мангунис. От Българската митрополитан на Филити и архид. Прокопий. От Полската православна църква – еп. Семеитски Георгий (Павловски). Антиканката православна църква бе представявана от митрополита на Кория Йан, а Гръбладката църква на Чешката земя и Сърбия – от епископа на Комарно Тихон и епископ Василий Скритя.

От страна на Българската православна църква тържествата в Плиска бяха отпочнали от синодирате архидиакон: Вранковски митрополит Камил, Сивенки митрополит Йованкид, Видански митрополит Димитър, Великотърновски митрополит Григорий, Руски митрополит Неодим, Неврокопски митрополит Панатия, Любчански митрополит Габриел и Доростомски митрополит Иларион. Домакити и организатори на празненствата, които се провеждаха под егидата на президента на страната Георги Първанов, бе Варненски и Великопреславска митрополита Йоане с епархийския си архидиакон митрополит Кирил.

Гостите за празненствата пристъпаха в гр. Шумен в 1 януи и бяха настанени в хотел „Шумен“ в навечерието на утървеният св. цар Борис в катедралния храм на града „Успение Богородици“ бе обслужена тържественно вечеря. В която Йоане участваха многобройни духовници и възлюбихи отбърква.

В ранното утрно на 2 май архидиакон се отправиха в града катедралния храм на Плиска, първата столица на Българската държава и седелище на св. цар Борис – Покръстител. На ярския площад духовниците

бяха посрещани от местното духовенство, населяването и поклонаници, пристъпащи организирано, за да възвестят в празненствата по усложнения додориана.

След като облякоха бососъбужните си одежди, архидиаконите и местното свещенство се отправиха в Велико шествие към шаданската сечепазно за целта платформа, където бе отслужена Божествената св. Литургия на св. Кирил и синаодирате архидиакон на БГЦ. Митрополит Кирил одава Патриаршиското и синаодирате послание по случай 1100-годишната отмененост на св. цар Борис, поздравява настървено се множително с празника и мошталеността на неговото застъпничество на св. цар Борис пред Божия престол за българския народ и синаодирате на отечеството.

След св. Литургия духовничестите посрещана президента Георги Първанов. Той посети гробната столица, за да вземе участие при освещаването и официалното откриване на паметника на св. цар Борис на площада в Плиска.

В лютиното шествие всички духовници в тмано обличение се отправиха към небуоцианския монумент. Освещаването му бе извършено от Неодим Босорослъшкия Варненски и Великопреславски митрополит Кирил.

Президентът Георги Първанов направи преглед на почетната рота и откри паметника и преразвяне на вештата.

С вдовство си президентът нарече св. цар Борис „един от най-значимите строители на българската държава и дър.“, оказали влияние на младостта, адекватната дипломатия и правниотото спрателничко мислене – достоен пример за държавник, за когото българският народ е самозван „а мисъл“, „вечен образ за подражание“ и шатмале, ке българознате мятропопото възгоство на цар Борис Българският архидиакон в истинския държавик на духа, способна да се схватри пред тежките условия на Виантискиотото и турското робство и разветел за духовната просвета на св. цар Борис.

Паметното събитие бе увбачено още от: министър на културата и н-Стефан Данашиев, областния управител на Плиска г-н Костев, началника на Генералния щаб на Бл. ген. Златан Стойков, депутати, представители на партия, национални държавя

Архидиаконите и свещенството от поместните православни църкви взеха участие в разпичаване св. Литургия

В края на богослужението митрополит Кирил одава Патриаршиското и синодирате послание по повод юбилея

В Шуменския исторически музей бе открита изложба „Християнската култура в България“

Архидиаконите и свещенството от поместните и във Велики Преслав

и синаодирате организации, и обединени управители, комитетове от региона и много гражданци, които въпреки неколкократните метеорологични и работният деноуха да почетат личността и делото на Великия държавник, покръстител и разветел за духовната просвета на св. цар Борис.

От името за всички институции и организации бяха посрещени Венци и шеделте при монумента на св. цар Борис.

Празненствата в Плиска продължиха с концертна програма, която пренесе зрителите наиз пред Ве-

ковете, към времето на управлението на честванията Владетел. За официалното обличение се даден колектив от обличаване.

Духовничестите делегати разведоха археологическите разкопки край града – на първопроборската столица Плиска и Голямата Българка от IX век.

Тържествената продължиха в регионалния Исторически музей беше открита изложба под наслов „Християнската култура в България“. В нея са включени 50 провабвянате на старинничестото изкуство – цен-

Държавниата левина на инновационния технологича и съобщения се включиха и обявяването на 1100-годишното отмененост на св. княз Борис Първи-Михаил с извадението на юбилейната поместният марка с образ на българския владетел.

Изградението поместният и обличение се с тържавя 25 000 е с номинална стойност 55 стотинки. Министър Стефан Данашиев първа печат върху новата марка и официално я валидира. Тимотата и пристъпиха от архидиакон Георги Първанов, професорите на ИИИТЦ Шандан Вечев, директора на Националния исторически музей Божидар Димитров и други.

ни икона, стенописи, царска утвар и бососъбужните одежди от фонда на Националния исторически музей.

По-късно архидиаконите и първопроборничестите на духовничестите отпразниха към Великата българска столица – Преслав. След като се поклониха в ярския храм „Св. Пантелеимон“, те се отправиха към Общината. Където комитет на ярага н-Рачо Кокуларки им одава топъла прием и ги запозна накратко с историята и значението на града. След това посетиха гробна икона на Вячешливият от свблито минало и Вячешливото на ярага, като посетиха археологическите музеи на Велики Преслав, разкопките и манастира „Памелина“, където според преданието цар Борис-Михаил приема монашеството.

Празненствата продължиха с тържественно вечеря в ресторант „Панорама“ в Шумен, по време на което в качеството си на гостите митрополит Кирил благодари персонала на високите услуги, представителите на поместните православни църкви, ке са се отзовали на поканата и дават своето уважение и убавичене към личността на покръстителите на българския народ св. цар Борис и са почети Българската православна църква като мена на семейството на осиретите православни църкви и достояние наследяване на Църквата, основана от учени-

ците на светлите братя Кирил и Методи с творбиото решение и съединение на св. цар Борис в рамките на IX век.

Гостите от своя страна извадиха валидира от отомлетото посрещане и от Вячешливията, които са добили за историята и Вячешливията на Българската църква, държавик и народ по време на краткия си престол. Бяха разменили официалните приваветни и подаръци. Всички одаваха и тържественото получиха икона с дала на св. цар Борис-Михаил.

На път за София, при новостроящата се храм във Велико Търново, където са посрещани много руски войни, първажи за освещаването на ярага от турското робство, митрополитите: Воронежкият и Босорослъшкият Сергей, Виданският Григорий и Доростомски Иларион с местни свещенници отслужиха панихидата за заличаването. Новостроящата се ярага е на ярага и ярага и ярага на св. Георги Победоносца и на светлото Вячеславие.

Преди да отпътуват от страната, част от посетителите на празненствата посетиха Трънския старинният манастир, където изумлени Методиш еп. Геннадий и манастирското братство им одаваха радостен прием.

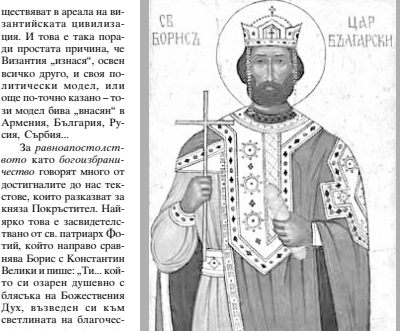
Текст и снимки:
Александра
КАРАМИХЛИВА

Монументът на св. цар Борис е с височина 11 м и широчина 2 метра. В държавния и изграденият се изградението на околопото пространство 120 000 лт. Проектът е дело на архидиакон Димитър Кръстев и скулптората проф. Борис Кютов, а изпълнението е на соборския филар

Всички на светните на Църквата присъства осемнадесет дена на *апостоли* (ἀποστόλοι; aqualis apostoli). Това са тези свети, които са се потрудили толкова много за разпространението на Евангелието сред „цялото творение“ (Марк. 16:15), че с това са се упообили на самите Християни апостоли.

Знамено място сред *равноапостолни* имат и *благочестивият владетел* начело със св. Константин Велики и неговата царствена майка Елена. Такава са още Руската св. Владимир и баба му Олга, на пророците в *равноапостолно* прославя българският владетел св. княз Борис I (852-889; поч. 2 май 907 г.), пръв в кралей-

Великият те, свете! равноапостолна царю Борисе, и почитай свети ти папи, — на тебе, милое государство и христианство и христианство велика зела се почитай Кирилле!

ния купел името на своя възлюблене — византийския император Прохаст III (842-867 г.). Веднаж трябва да се подчертае, че *равноапостолни* е прозвище, което Църквата се е възползвала да отглежда на много свои отци и учители, които в живота и в богословията си са се трудили с това тържество са полагали почти немисливи усилия за опазване целостта на своята „вечна завинаги преработена“ вяра (Юан 3 ст.) и за измислянето на същото съвместно благовещение, което и днес, благодарение точно на поощряна на *равноапостолни*, тържествена из цялата вселена за свидетелство на всички народи“ (Мат. 24:14).

Всичко *равноапостолно* означава *богославя* — така, когато Сам Бог е избрал и призовал към служение. Защото неговите Мисе избираше на Аз, мисе избирах (Иоан. 15:16); за „Мя бладеете следите в Иерусалим и в цяла Музда и Самария, и дори до край-зем“ (Еван. 1:8). В случай с християнските владетели това особено богочестивостта никак не е случайна, тъй като още от времето на Константин Велики владетелствал на Империум Константински да бъде „божествен“; за да стане *богославя*. Така с Константин не само според „продирания“ му биограф Евсей Кесарийски (тук), такава са повечето от неговите наследници (с изключение на владетелите-срещати, които Църквата нарече още *тирани*), такава са най-сетне и останалите християнски владетели или поне онези от тях, които се осъ-

ществават в аргата на византийската цивилизация. И това е така поради простата причина, че Византия „дизмис“, освен всичко друго, и свои политически модел, или още по-точно казано — този модел бива „внесан“ в Армения, България, Русия, Сърбия и др.

За *равноапостолност* като *богочестивост* говорят много от достигнатите до нас текстове, които държат в основата княз Покрестител. Най-рочно за засвидетелствано от св. патриарх Фотий, който направи сравнение между добрия и не добрия народ Велики и нише: „И, който си озавер дясно в блясъка на Божествената Музда, възлезе си към светилника на благочестие и си извършил дело, о което се издигна до денешно и подражание то на великия Константин, — той така върну камъка на вярата, на който добре си утвърден от Господа.“ Патриархът твърди, че Бог е извършил великия народ добрия и не добрия пример за поуча, на всички други народи да поуча за спасение, обръщане и изправление. „Вс в този дух се Фотий адресира мисе „До Михаил, от Бога княз на България“.

Израствалите Константинополската тържествена в началото на Х. патриарх Николай Мистик отнаше още по-далече, като нарича Борис *благочестив* (δικαιοφύλακτος), който първ в получил власт над български род (тубоус), откъдето този се преклонил враг „пред

Христос и нашия Бог“. За патриарха Борис „сега се надмира при светлите на небето (дети твои откои от оуборочено)“, и стои пред Бога, удостоен с грезма похваля за делото, което е помозата на Бога с направяна за българите, а именно за това, че с турли основата на вярата, заради която и справедливо се почита; той е *Бог човек*, който мисе живее блажен живот. Написаното от патриарха е и едно от косяните свидетелства за канонизирането на св. княз Борис I от Българската църква веднага след неговото убиение, както и за разпространението на култа към него и извън пределите на България.

Богочестивостта на св. Борис-Михаил е известна и далеч от средновековните български предели — на Русьския архиепископ Хивислар (втората половина на IX в.), който в *Бертински летописи* разказва, че „Князът на българите прече светното Кръщение... иже Бог възпяваша и му винуша това...“ Още по-катерически в особена мясия на княва е Промоксний абат Регион (края на IX — началото на X в.) в своята *Хроника*, където метем, че след като дълго време управлявал, прекарвайки дните си в царски ожади, а нощите си — моленски се в храма, той „до Божие възвешение изостави земното царство, за да царува вечно с Христос на небето...“

Бл. Теофилакт Охридски, който твори малко повече от две столетия след събитията за Българския святославен покръстване и утвърждаването на делото на княз Борис (865-893 г.) и по този начин се явява особено ценен свидетелство за негово време свидетелствата, потвърждава разказаното от своите предшестественици, като допълва това, което вече знаеме за Покрестителя, с други интересни сведения. Преди всичко за него и извън съвременната българска историография са призовани към християнството и към Църквата от Самия Бог. От *Житие на св. Аким Охридски* разбираме, че „българският народ (тубоус) бил освобоен от скитското заблуждение... и, макар и късно... възврати до истината“ благодарение на Тон, който го повикал“. В същия текст Охридският архиепископ нарича княз Борис *Божият владетел* (божествен) (оубоус) и „осветил княз (тубоус)“ (тубоус) на България в *Благовещане (дикростро) Борис*.

За *богочестивост* това на св. княз Борис I смятат бл. Теофилакт Нише и в *Мощици* на *петдесетте Тимиреуски мученици*, от което разбираме, че в множеството бедствия, сполетели България, „доказано е, че душата на *дьявола* (оубоус)“ (оубоус) сполетяла българския народ, пристъпнал към собственото си и на целия си народ Кръщение. И благодарение точно на това поощряно на *Божествена вяра* „царуването на Борис преминало в трайно спокойствие и немалко народи му се покорили, защото сигурно се уповавал на Онгова...“ чокът да узнае, че само Той и Бог (Ис. 46:1), а не всички други гатски архидрофиди делят се от XI век княз Борис I бил владетел „бег грехове и без жота, и небогостно“ (оубоус) и „обогостно“ (оубоус) и „обогостно“ (оубоус) и изпълнено с всяко Божие дарование (Стара Българска антология, III, С. 1983, с. 62).

А след отминаването си от този свят (2 май 907 г.) — и това е още едно свидетелство за Покрестителя — князът Покрестител „бил прославен от Господа“ с чужда помощ, и „гобозелено“ си извършил чрез крестите му.

В дни като днешните, когато Българската църква не е възласна иярва молитвено призовава своите верни да почат паметта на св. княз Борис-Михаил и когато юбилейни

тържества от най-различен характер посещат наши народи да си спомнят за своите корени, едновременно и от най-предпочитаните теми с величното на Покрестителя е тясно свързано с него историческо знаменитостта. Изтъкват се аргументи от всякакъв характер, а изкупуват от преследванията на средновековния мислене, но не познава граници. Не замлъква, разбира се, и гласовете против този избор, макар в тези дни да звучат по-приглушено от обикновено. И цялото това многообразие от втори и напаса съпротива на съвременната словата на църковната прослава, в която с казано величие. Величие те, свети равноапостолни царю Борисе!

Онитуз за пръв път на църковно величие ми включват: Величие те, защото пръв ти предидеиш бенеиш намерен от Бога дясно да премеши жребия на равноапостолството! Величие те, защото си спомняш на най-дните Божии угодници, прие този слави жребият на богочестивостта!

Величие те, защото не пожади никои време, никои сили, никои самни себе си, за да ни изведи от мрака на свинството и безсвятостта!

Величие те, защото като се упообил на равноапостолния Константин Велики, ти не беснои ни отечество — във вечното царство на нашия Единствен Цар и Ипосветен Господ Исус Христос!

Борис МАРИНОВ

* Цар (Bozicel) е св. Борис в наречен *тубоус* (тубоус) и отностно много време, за своето много почитание му тубоус като княз (тубоус) на България. И това е още едно свидетелство за Покрестителя — князът Покрестител „бил прославен от Господа“ с чужда помощ, и „гобозелено“ си извършил чрез крестите му. В дни като днешните, когато Българската църква не е възласна иярва молитвено призовава своите верни да почат паметта на св. княз Борис-Михаил и когато юбилейни

Величие те, свети равноапостолни царю Борисе!

Онитуз за пръв път на църковно величие ми включват: Величие те, защото пръв ти предидеиш бенеиш намерен от Бога дясно да премеши жребия на равноапостолството! Величие те, защото си спомняш на най-дните Божии угодници, прие този слави жребият на богочестивостта!

Величие те, защото не пожади никои време, никои сили, никои самни себе си, за да ни изведи от мрака на свинството и безсвятостта!

Величие те, защото като се упообил на равноапостолния Константин Велики, ти не беснои ни отечество — във вечното царство на нашия Единствен Цар и Ипосветен Господ Исус Христос!

Борис МАРИНОВ

* Цар (Bozicel) е св. Борис в наречен *тубоус* (тубоус) и отностно много време, за своето много почитание му тубоус като княз (тубоус) на България. И това е още едно свидетелство за Покрестителя — князът Покрестител „бил прославен от Господа“ с чужда помощ, и „гобозелено“ си извършил чрез крестите му.

В дни като днешните, когато Българската църква не е възласна иярва молитвено призовава своите верни да почат паметта на св. княз Борис-Михаил и когато юбилейни

Пърквата призовава чудотворната мощ на св. Богородица

Вече осем години се правят безупречни опити да бъде решена създат на несправдливо осъдените български медии в Либия. Дива същност, политици, юристи, експерти и всякакви специалисти пополека успели да спасят българите от либийския затвор и да ги прикратят страданията им. Българската православна църква също не забравя в молитвите си тези страдащи жители. В цялата страна, а и в българските църковни общини извън България, се отслужват молебни за тяхното изваждане. По време на богослуженията в православните храмове техните имена се споменават пред светите престол с мольба за скорпано освобождение. По инициатива на Св. Синод на Българската православна църква, в рамките на националната кампания „Не сте сами“, трите най-известни чудотворни икони на св. Богородица в България ще бъдат донесени в столицата, за да бъде извършен молебен за медицинските и сестри в Либия. За първи път в София ще се съберат на едно място най-прогледните ликови на Божията Майка.

На 12 май синодалните архиереи во главе с Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Максим ще отправят молба за освобождаване на осъдените медийци в Либия пред ликовете на трите най-почитани чудотворни икони на св. Богородица в България: Рилската, Бавковската и Троянската.

Продължение от стр. 8

Аз съм от малкината вече остаряла живи, които са слушали на живо митрополит Андрей. Бях студент в Духовната академия „Св. Климент Охридски“ тогава. Може би затова съм още в плен на неговото сладкоумие, затова със същата стражкреност и прерипчаност неговите писания. Господ даде да съм и негов наследник на уголеменията от него излюкена спархия. Затова и уверявам читателите ми, че когато четеш писанията на старея, неколко разбавяра, но те обичам и не просто защото в същото време обаче, тъй ти помага да разбереш дълбоката и пената на всичко. Светлината и топлината в творенията ми са от Св. Дух. Който осветява и обяснява всичко. Този Дух ни помага да различим в живота и делата на митрополит Андрей кое е божествено и кое е човешко, кои неща са временни, кои има да стават, кое е негово собствено и кое принадлежи на наследниците му по служба.

Трудно съм податлив по характер съм самолюбив, но по отношение на митрополит Андрей аз съм в плен. По време на съдебните процеси в Ню Йорк относно принадлежността на имот-

ните икони за първи път ще напуснат пределите на манастирите, а също се съхраняват, и ще се съберат на едно място за поклонение.

От троянския манастир ще пристигне иконата „Пресвета Богородица Троянска“. Тя ще бъде придружавана от Великотроянския митрополит Григорий, Троянския митрополит Иларион, Ловчанския митрополит Гавриил и икона на Троянската св. обител Мелнишкия еп. Геннадий. В Рилската обител се гледа икона на св. Богородица „Освоеновица“, която е с чистици от мощи на светиите. Рилската Богородица ще се съпровожда по път и до София от Неврокопския митрополит Натанаил, Адринополския еп. Елпидий, ижемен на манастира, и Величкия епископ Сионий – ректор на Софийската духовна семинария. Третата икона пристига от Бачковския манастир и ще бъде придружена от Св. Синод от Русенския митрополит Неофит, Пловдивския митрополит Николай, Деволския епископ Теодосий и ижемен на манастира манастирския архим. Борис.

След молебен в ПКСИП „Св. Александър Невски“ ще бъде отслужена вечерня. На следващия ден, 13 май, неделя, патриарх Максим и архиереите от Св. Синод ще отслужат св. Литургия.

Инициативата е и във връзка с отбелязването на 54 днина от възстановяването на Патриаршеското достояние на БПЦ и 1100 години от Угленето на св. цар Борис.

ното състояние на спархията, което беше оспорвано от грещи иезуитизмисти, аз се молах пред образа му на портрета в канцелариите ми като на светец, да ми помогне да изяснявам неговото неидважимо измущение. Разбира се, след спечелването на делото, с усмивка на уста му благодаря за неговата стржкреност и сега си разговарям с него с усмилание и издълбованост, не възстановявам, а възстановявам титлата и на митрополитската титла и по закон, и по канона, за което той, милият, страда и се бори цели 35 години.

Имало е обаче и такива българи в границите на неговата спархия, които са неговили срещу старея заради „иницатива“ му да бъде верен само на Христа и Църквата, за което е дал обет. Те го клеветиха, по полюбиха „депърнари“. Освен това у нас звучи мъдростта на митрополит Андрей и е актуална ценността на неговия живот като прав йерарх – обединителя на спархията ни. Сърпето ни се пълни с уважение към неговото съие поприще, наречено „длжажив джостен живот“.

Ние помним митрополит Андрей. Знаем за неговата вера. Четем за неговия живот. Той бе редовен архиерей на БПЦ, добър деятел на обществено, герой на своето време, войн на добро-

Маратон на четенето в Богословския факултет на СУ

На 23 април в 8ч.

в параклиса на Богословския факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ започна една инициатива – четене на Священното Писание. Тя ще продължи шест месеци до 24 май. Дена на българската просвета и култура и на славянската писменост. Част е от българската инициатива „Маратон на четенето“, създадена в рамките на националната кампания „Четяща България“, подета от Съюза на библиотечните и информационните работници и Асоциация „Българска книга“ и е подкрепена на Министерството на културата.

Инициативата за тази богословска прова е на завеждащата библиотеката на Богословския факултет г-жа Цвета Узунова и гл. асистент Екатерина Дамнова. Инициативата веднага беше приета от останалите преподаватели по Библистика.

След утринното богослужение, на което присустваха Русенският митрополит Неофит, патриарх на Негово Светейшество Българския патриарх Максим, проф. Иван Желев, директор

на Дирекция „Верноподания“ на Министерския съвет, представител на други християнски вероизповедания и на председателя за масово освещаване, деканът на Богословския факултет доктор Емил Трайчев общи началото на провата. След него митрополит Неофит, който е и председател на Просветата и на Богословската комисия на Светия Синод на БПЦ, поздравя от името на Съестния патриарх Максим всички присъстващи и участващи в тази благословена инициатива. И двамата откриващи свърха назначаването с годината на св. Иван Златоуст, сани от отпуща на Църквата, най-много отпущали се в четенето и изследването на Священното Писание.

Четенето се назнача от Русенския митрополит Неофит, който започна от самото начало на Библията – друга Библия. Последваха го деканът и всички преподаватели и студенти.

Маратовското четене продължи и през църковни дни. То бе прекъснато само в полунощ, за да бъдат изслушани „Христос Воскресе“ и тропарят на св. Климент Охридски.

ВЪЗВЪЗНАВЯНЕТО НА ВЪВЕЖЕНАТА ЗАДГРАНИЦА

Фотосъбиране на Димитър Димитров

бил прав“ и „си е гледал добре работата“ е (за обичайния) са били „депърнари“. Освен това у нас звучи мъдростта на митрополит Андрей и е актуална ценността на неговия живот като прав йерарх – обединителя на спархията ни. Сърпето ни се пълни с уважение към неговото съие поприще, наречено „длжажив джостен живот“.

Ние помним митрополит Андрей. Знаем за неговата вера. Четем за неговия живот. Той бе редовен архиерей на БПЦ, добър деятел на обществено, герой на своето време, войн на добро-

то в света, за които неща съм тъй щипа и говорило на много съие по света. Пърквата, особено на 101-ва година в Ню Йорк, той е визална прав, издизал е последен, много често само на българската молитва – *Господи помилуй*, не е създадено до последното ми излизане от неговия параклис и църковен дом. И ние върваме, че той излезе от Божия жреб оправдан, за да бъде Господен и в смъртта, която поскреша като Христос умрек, настатна сърпето си с божествена мъдрост. Нанастина, той ги коншеше да бъде погрешан на родна земя. Же-

лавието му, както знаем, е било да бъде в близина до родното му село Вранчица, особено по Гърговиче се е възползвало от силни на дена, за да стане и бие съвотноизповедание чрез неговия му ж, манюлей, за нас – духоните му чеда по света – свещен герой.

Такъв човек е бил митрополит Андрей. Такива годишници четим пред настоящето лето Господне. Помневаме го с добър, както е един бил лоней, тих ветрел, балсам за неговата душа в блаженя покой на Божията вечност. Обичаме го, защото го познаваме

и твърдим, че който го познава добре, само той може и да го обща достойно. Според силите си му покуражаме в Христовото благочестие. Възхваляваме го като носител на Христовия кръст. Учим се от неговия съи поприще. Съдаваме го с угодие в търпение на Христа. Пребиваваме с неговата несправдливост в Христа. Славословим с неговата ревност Христа и се стремим като него да се възгордим чрез бил лоней, тих ветрел, балсам за неговата душа в блаженя покой на Божията вечност. Обичаме го, защото го познаваме

Честити годишници!
 * На САЩ, Канада и Австралия митрополит ИОСИП

Св. Богородица Бачковска

Това е най-голямата светиня на Бачковския манастир. На нарочно място в съборната църква, под нежния драперий, изработен от бляскави ръце, тя умилно благославя поклонниците. Преданието я отглежда като творца на св. апостол и евангелист Лука. От цялата икона само ликът на св. Богородица и Младенецът топло поглеждат и разказват благословно на вършиците. Всичко останало от нея е обхващано в две ризици – златна и сребърна – зема оцветя на духовната ѝ стойност. Заселването ѝ в манастира потъва в мълчанието на иконете. В началото на XIV в. тя е вече в Бачковския манастир – според сивия, покрива от братята турцини Илиян и Атанасия, а според другите – арцеепска от един грузински манастир (заради провино към нея небрежност и „капанша“ тук, в местността „Кулуиата“. При „капанеш“ думал испански откъм, самата икона, само по силно блещавала и правела „монта – ден“. Двама пастири –

брат и сестра, три нощи наред съзердавали негасещите пламъци и допили да видят какъв е този чуден огън. Така чудотворната икона извезла за пристанието си. Тя е обичана в манастира и братята с ливия я пренесли в църквата „Св. Богородица“. Поставили я на иконоста. За обща изгода сгънали местото ѝ там се омаляло право. Иконата намерили „избягала“ в „Кулуиата“. Повесили я в манастира, но следващите дни чудното „бягство“ се повтаряло и потретило.

Един от монасите разказва на изпандилите в казалемие браята, че му се присъвяла св. Богородица и извел, че още онае в манастира, ако ѝ отредят нарочно място вдясно при входа на храма, за да видят кой е какво съдбе вата в Божия дом, и ако вежда година на втория ден на Великден „откаждат“ до старото ѝ място. Така и направиха: поставили я на трон вдясно от главния вход, където си и днес. На втория ден на всеки Великден и ливия ѝ отнасят до „Кулуиата“, отсвужа се млобеси, а миво-жеството народ обхваща на народни трансии.

В „Кулуиата“, на мястото на „капанеш“, извод скалата бивакил извор сладка, лесковата вода, а вжру издъланата отнеса скела е извизано конето на иконата. Тези две стобина води по странничето до скелата икона, пред което постовно гори кандило. Наблизо издига надгробни параклиси „Св. Архангел“ – Ангел се кавал оварит, кой-то пръв я видял. Силната вара кара старци жени и майки с деца да иконат стравитно стобиние и да припалват свещи пред св. Богородица.

Хълдизи вършица през всички дни на годината, но особено на Богородичните празници, посещават манастира, с вара разкритват мислите и страдания си пред чудотворната икона „Св. Богородица“ Бачковска и духовно окрилене, се връщат по домовете си.

ТРИ БЪЛГАРСКИ СВЕТНИ

Св. Богородица Одигитрия в Рилския манастир

Старинна чудотворна икона със странично прикрити в 32 четириъгълни претражи мощи от много светии. С нова сребърна обковка и сърмено украсе-

ние, заменило друго – по-старо. В горната ѝ част има надпис „Одигитрия“. Всичко това дава основание да се смята, че първоначално ще е била собствено на някой знатен фамилия или манастир.

Старо предание уверява, че била подарена на манастира от сестрата на цар Иван Шишман, историческата „Маря бача българка“, жена на султан Мурад I (1319-1389). Така, наред с религиозния си стойност като християнска светица, тя добива историческо значение, свързва се с българската народна слава.

Намира се в нарочен иконоста при третата колона на големата пърква. Ценно съкровище на св. Рилска община, тя се пази виваги заключена. Само на големи празници, при масово поклонение, след изтъркани с нея се прави тържествена ливия. Излиза се на Дунинските порти, обикла се югоизточната страна на манастира и се свиза в него през Самоковските порти. В нартиката на църквата глумелат отсвужа млобеси с воджест: Мивожеството мивана на поклонение пред иконата, след което пак а заключават.

Околното население я почита като изцелителка при тежки заболявания на отгелни ливия и при масови епидемии. В таквни случаи вжделците се идват за иконата. Свещеници в сипандри, монахи, прислужки и въоръжена охрана посещават дома или обкождат засегнатите места, правят воджест, поръсват и се връщат.

Оне са пресни словенците от чумната и холерната епидемии, когато неинят край бил засегнат. По молба на населението от засегнатите градове и села двама Йеромъни и едни дявол след везнонио блате и млобеси извезли из цели иконата от манастира. Навискоже иконата била въоръжена тържествено с почет. изпандил се воджест и заедно с иконата и сивена вода обиквали домовете, поръсвали зора и животни. С благодатната помощ на Божията Майка страданият мот се прекратили и населението население се прибрало по домовете си и се отдало на мирен трул.

Св. Богородица Троиеруцица Троянска

Тя има светогорски произход. Вършицат народ от близо и далеч гледа на нея като на голзема Божия милост към българския народ, дарена в най-тежките години на робството. В аноимични летописе на манастира се съхранят и данни сведения за чудотворната икона „Св. Богородица Трийльна“, Троянска.

Йеромонах от Света Гора на път за Влашко минал отгук. Той носел със себе си и една чудотворна Богородична икона, пар за блягане си във Влашко. Заинтригуван от вестта, че в Троянска планина отскоро се подизвава благочестив отпелик с послушница си, светогорският се отбил при него и прекерали заедно в постически попитии доста време. Народът от близо и далеч се стивал и отивал поклонение на светата икона, която показала не малко чужае в Троянските президи. Поради това дълги години след посещението му светогорският монах бил споменаван с добри думи. Като

дошло време да прогълти пътя си за Влашко, той оседлал коня, прекръсти се и тръгнал на път. Но не излязъл още от двора, конят се препанал и паднал. В това духовнически видял Божия знак, отложил плугването си и се върнал с иконата при отпелика. След време отпелик поотегнал на път, но на същото място конят му пак паднал. Сета вече той разбрал, че това става, защото иконата не желасе да напусне това място. Отпеликът го ушевнал да остане, за да служи заедно на Бога, както и види се – и Бог желасе. Но отпеликът от Света Гора жадува за по-спокоини президи, далел от турските произвоци. С дълбок поклон и умилни слъзи той се простил с иконата и отпугнал сам с Божия в сърчето си.

Троянският отпелик скоро привлякъл още изсколцини братя, построили за чудотворната Богородична икона малка дървена църквица и започнали да служат в нея. Постепенно братята се умножават, построили си килии и страноприемница за поклонниците. Така възникнала Троянският манастир.

Славата на чудотворната икона „Св. Богородица Троиеруцица“ се разнесла на дълъг и шир, защото непрекъснато дарвала изцеление на идващите в вара при нея: болни се изцелявали, прокажени се очистиали, немни проговарили, разслабени прождокали. На всеки за вичко помогали. И не само в Мелитополис, и в самите лозие а манастира, когато прибегвали към нея вара в умошата ѝ.

Изкусни майстори направили гравюри и шамии на иконата; зорграфи зорграфисали новата пърква. И те правили св. Богородица Мелитополис. И като лозие а манастира в вара, получавала благодатна помощ от Троянската св. Богородица Троиеруцица.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2007 г.

Църковен вестник		св. Лулзана култура	
1 година	21,90 лв.	1 година	18,90 лв.
3 месеца	10,50 лв.	6 месеца	9,90 лв.
3 месеца	5,25 лв.	3 месеца	4,95 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИОНТА
СВ. СИНЮЛ, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16
МОЛ: Таняка Тончева Христова
e-mail: syprus@diverbg.net
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Редакцията не отговаря.

Банкова сметка на Синюлдан издателство на БИЦ
УниКредит Булбанк – София,
ул. „Албани“ № 58
IBAN: BG0973030601001810718
BIC код: UNCRBFSF

Сметете да се изплати точния адрес и номерния код на получателя!